

besede. Jankota je pa pekla vest, ker je zapravil za škorca ves denar in ker ni prašal preje strijca za svèt ter rajši verjel porednemu hlapcu in ravnal po svoji pameti. Ali s tem še ni bilo konec njegove nesreče. Škorec murček je bil silno razposajen. Jankotu je delal še hude priglavice.

(Dalje prihodnjič.)

Sirota.

Ostalo dete je samo,
Samo na tužnem svetu,
Na pol golo, — oko solzno, —
V gomilo zre — k očetu.

Na grobu joka in ihti,
Roke k molitvi sklene,
Pobesi glavo in molči,
Kot evetka, kadar vene.

Pred letom dnij, ah, mamó so
V gomilo zakopali
In zraven nje očeta so
Pred tednom dnij dejali.

In Bog je videl to gorje,
Sirote se usmili, —
Zaspalo v joku dete je
Na mamini gomili.

Sirota sama — kam ne ve, —
Le k svojim na gomilo,
K očetu, k mami dete gre,
Da žalost bi utešilo.

Sanjalo sanje je sladke,
Da prišlo je k očetu,
Da mamó ljubo zopet zre,
Vso lepšo kot na svetu.

Na nebu mesec je sijal
In zvezde so svetile, —
Otrok je smrtno spanje spal,
Vse tuge so minile.

Lovšin.

Spomini iz otročjih let.

(Piše Ludovik Črnej)

3. Pod lastno streho.

Bežnik, dežnik, to je pravo veselje otročje! Kaj ne, da? O, saj vem, kako rad sem ga jaz imel. Ako se je le kak oblaček prikazal na nebu, vže sem prosil za dežnik. Ne sicer, da bi se bil deža bal, ampak — kar takó! Kaj prida mi niso dali v roke in — prav so imeli!

Z odprtim dežnikom sem navadno željno pričakoval deža. Večkrat sem zastonj upal, a včasí se je le ulilo. Oj, to je bilo veselje zame! Nad glavo mi je ropotalo, krog mene se je kar kadilo, a meni le ni mogel dež do živéga.

Pod platneno streho sem bil zadovoljnejši, nego marsikateri bogataš v svoji palači.

No, v čási se mi je pa tudi z dežnikom slabo godilo — kedar je bil namreč hud veter. Izpustil bi ne bil dežnika za vse nič ne, strahovati ga pa tudi nisem

mogel. Tako sva se pač kotala jeden preko družega, da so dežniku kar rebra pokala!

In kaj se mi je nekoč pripetilo! Veter potegne in kakor bi trenil, bil je dežnik narobe, veste tako, da je bil sedaj kotlu podoben. Moji ljubi, to je bila nadloga! Vse moje prizadevanje, obrniti ga na pravo stran, bilo je brezuspešno. Oba z očetom sva ga uredila z velikim naporom, a mati so se kregali, češ: „Ali ga moraš povsod s seboj vlačiti!“

Kljubu vsem neprilikam ostal sem še vender dežniku prijatelj. Počasi je pa to prijateljstvo pojemale in se celó izgubilo in, dasi imam sedaj lep dežnik, ne maram ga posebno.

Tem rajši pa se še vedno spominjam, kako srečen sem bil včasi „pod lastno streho.“

4. Moj „koštrun.“

Zame so ga bili oče kupili. Takrat je bil še majhno in ponižno jagnje, počasi pa sta mu zrasla rogova in postal je koštrun, pravi koštrun! Hudobnež ni hotel nič vedeti, da sem prav za prav jaz negov gospodar: kjerkoli me je le zagledal, zagnal se je v me, da sem zletel, kakor sem bil dolg in širok, — ako se mu nisem o pravem času izognil. Dasi me je pa včasi do dobra nabutal in po blatu povaljal, vender nisem mogel biti brez njega.

Ko so bili v jeseni postavili okoli vrta turščine kopice, igrala sva s koštrunom prave „manevre“ — velike vojaške vaje. Jaz sem se skrival za kopicami, on me je pa iskal. Ko je že bil blizu, odbežal sem drugam, a on za menoj. Tako sva se kratkočasila in delala škodo na obleki in turščini. Očetu pa se je že vsega preveč zdelo in ker jih je še koštrun nekoč nenadoma prevrgel, moral je o „vseh svetnikih“ smrt storiti.

Jaz sem se takrat ves dan zanj pre jok al, a ko je prišel drugi dan o poldne pečen na mizo, potolažil sem se in si mislil: zakaj si pa bil tako hudoben, sicer bi še bil lahko dolgo živel!

5. Lepe sanje.

Prijetne sanje dobro de jo človeku, a hude sanje niso kaj prida, posebno za otroke ne. Meni so se včasi sanjale tako strašne reči, da sem iz vsega grla kričal in da sem hotel kar praskniti iz postelje. Zato so me mati naučili, da se moram zvečer pri molitvi ljubemu Bogu in angelju varhu posebno priporočati in ju za mirno spanje prositi. To je pomagalo. Kedar sem bil prav iskreno opravil svojo večerno molitev, spal sem navadno ali brez sanj, ali pa sem sanjal kaj prijetnega. Nekoč pa sem imel posebno lepe sanje.

Poslušajte!

Sanjalo se mi je, da sem sedel na dvorišči v svojem vozičku. Kar zašumi nekaj in po zraku priletite dve krasni stvarci. Bili ste lepši nego najzaljše dete, svetili ste se kakor poldansko solnce in imeli ste peruti, zlate peruti. Takoj sem ju spoznal, in tudi vi ste že morda uganili, da sta bila angeljčka.

Ves zamaknen se niti ganiti nisem upal, angeljčka pa sta prišla za oje in — hajd z menoj!

To vam je bila vožnja! Po bliskovo je šlo, kar tako po zraku. In mislite li, da sem se kaj bal? Nič, celó nič me ni bilo strah, saj sta me vozila — angeljčka. Krog mene je bilo samo pisano, duhteče cvetje, a pod menoj je migljalo brez števila svetlih zvezd. Oj, da bi vam mogel vsaj nekoliko popisati, kako lepo je bilo! — Bili smo v raji ali vsaj blizu raja, kar skočita angeljčka v voziček, jaz pa pred oje. In zdelo se mi je, da imam tudi peruti, tako so brnela kolesca za menoj po gladki stezi. Ko sem se pa ozrl, nisem li še zgubil svojih prijateljčkov, zmanjkalo mi je sveta pod nogami, in kakor bi bil zares priletel iz nebes na zemljo, telebnil sem — iz postelje na tla!

Mati so se ustrašili, češ da sem se ubil, tako je zaropotalo, a jaz se nisem celó nič udaril — varovala sta me angeljčka!

Za lepe sanje mi je pa bilo neizmerno žal: prekratke so bile!

Vedno sem upal, da se mi povrnejo in — še sedaj upam — — —

(Dalje prihodnjič.)

Deklica in golobček.

„**O**j golobček, kru, kru kru,
Prišla zopet sem domu.
Zdaj te bodem nahranila,
Zrnja, kruha podelila.“

„Sedi mi na prstek, glej!
Kaj je novega povej!“
Ptiček se na prstku ustavi,
Deklici takole pravi:

„„Oj Marica, kru, kru, kru,
Vrhu starega gradu
Danes sem samotni skakal,
Tebe iz učilne čakal.““

„„Kar zaslišim: „Fi, fi, fi!“
Strah mi ude spreleti.
Jastreb je nameril name,
Da siroto me ujame.““

„„Hitro sem pobegnil plah,
Vzlet podkrepil mi je strah.
Silno sem tedaj se tresel,
A življenje sem unesel.““

„Oj golobček, ti, ti, ti,
Glej, kaj lahko se zgodi!
Rekla sem: Doma ostani
Sam nikamor se ne gani!“

„Če te jastreb bo ujel,
Belo perje ti bo izplel;
Vzel ti bo življenje lepo,
Ker v nevarnost hodiš slepo.“

Angel varih se smehlja,
Deklici na srce šepeta:
„Glej, da sama izpolnuješ,
Kar golobeu ukazuješ!“

Naum.

